

Dan T. Sehlberg

SINÓN

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

Dan T. Schlberg

Sinón

Dan T. Sehlberg

SINÓN

≡ KNIHA ZLIN

ISBN . " \$ RÆfænjfEöEÖfÖöÖfÖ

Věnováno Anně, Natashe a Rebecce

*Slovo **pandemie** pochází z řečtiny a znamená všechen lid. Po znečištění životního prostředí je pandemie považována za druhou největší hrozbu pro lidstvo. Na Twitteru byly za pomoci klíčových slov zmapovány globální katastrofy, kterých se lidé nejvíc obávají. Pandemie zvítězila s třiačtyřiceti procenty hlasů. Na druhém místě skončil ekonomický kolaps.*

Prolog

Utrecht, Nizozemí

Cornelia Mulderová vůbec neměla vyrazit z domova do práce. Neměla nastoupit do přeplněného vlaku z Brennerbaan do Nyenrode. Vlastně neměla vůbec vylézt z postele. Celou noc se potila, měla děsivé sny a určitě i pořádnou horečku. Když zazvonil budík, přece jenom nakonec zvládla vstát a v teplých bačkorách se dopotácela do koupelny. Oblékla si totéž co včera, papíry nacpala do ošoupané tašky přes rameno. Ani se nenalíčila a vyšla. Cesta na univerzitu byla jako zlý sen. Pokaždé, když vlak přibrzdil, chtělo se jí zvracet a okolní hlasy jí připadaly vzdálené a nesouvislé. Byl první den semestru a ji čekalo setkání s novými studenty. Zůstat dnes doma kvůli nemoci nepřicházelo v úvahu. Uchazeči zaplatili spoustu peněz a všichni do jednoho mají ta nejlepší doporučení od nejúspěšnějších nizozemských firem. Od studia si hodně slibují.

V kabinetu si všimla zvláštní modřiny na pravé ruce. Když si na záchodě před zrcadlem vytáhla šaty, uviděla další podobné na břicho. Hnědočerné boláky citlivé na dotek. Vyzvracela se do umyvadla, oťrela si ústa hrubou papírovou utěrkou a dlouze se zahleděla do zarudlých očí svého odrazu v zrcadle. Přednáška začíná za necelých čtyřicet minut. Za tři hodiny to bude mít za sebou a pojedje rovnou domů do postele.

Padesátka studentů seděla vzpřímeně ve čtyřech řadách, psací potřeby připravené před sebou. Mezi křem a Rembrandtovým obrazem stála jejich hlavní vyučující Cornelia. Už když vstoupila do učebny, působila

zmateně, pohybovala se strnule a těkala pohledem okolo. Pozdravila je, ale hlas jí selhal. Snad chtěla ještě něco dodat, ale rozmyslela si to. Otřela si čelo hřbetem ruky a vzdychla do mikrofonu, až to v reproduktorech zapraskalo. Polkla a urovnala si papíry na stole. Vteřiny ubíhaly. Mezi studenty se začala šířit nepříjemná a čím dál tíživější atmosféra. Cornelia se zkusila napít, ale ruka se jí třásla tak, až voda vyšplouchla ze sklenice. Nakonec se zahleděla oknem do parku.

„Kde... kde to jsem?“

Přihlásila se jedna ze studentek v první řadě, ale ani nepočkala, až dostane slovo.

„Paní docentko, teče vám krev z nosu!“

Cornelia mechanicky zvedla ruku. Na paži měla několik otevřených ran. Zapotácela se, a než stačil kdokoli zareagovat, těžce dopadla na zem. Nejbližší student vstal, aby jí pomohl, ale zarazil se. Žena před ním měla zakrvácený celý obličej, krev jí vytékala z očí i z pootevřených úst.

Lékař Jahn Boer neklidně procházel chorobopis nové pacientky. Cornelia Mulderová nebyla jediná, během posledních hodin přijali na pohotovosti nemocnice UMC v Utrechtu dalších šest případů se stejnými příznaky. Všichni upadli do kómatu.

ČÁST 1.

Pozdravy z Kciotu

O sedm dní dříve

Mezi Nairobi a Somálskem

Let společnosti African Express XU529 odstartoval z mezinárodního letiště Jomo Kenyatta v Nairobi s pětiminutovým zpožděním. Doba letu byla odhadována na necelých devadesát minut. Čas je netlačil, takže takové zpoždění nehrálo roli. Ráchel Papová se podívala na hodinky. Do přistání zbývalo dvacet minut. Grigorij Chazan, tlustý muž na vedlejším sedadle, páchl potem a neustále si nervózně otíral dlaně o stehna.

Podívala se z okýnka. Nikde ani mráčku a na dohled jenom nekonečná rovina s roztroušenými tmavými skvrnami. V kabině byl vydýchaný vzduch. Zavřela oči a pokusila se najít co nejpohodlnější polohu. Sedadlo bylo tvrdé, šedý plast potažený ošoupanou zelenohnědou látkou. V poslední době ji pokaždé rozbolela záda, jakmile se posadila. Při minulé návštěvě jí lékař s ustaraným výrazem ukazoval velké rentgenové snímky. Se dvěma obratli bylo něco v nepořádku. L2 a L3. Když jí v bytě vybuchla bomba, tlaková vlna ji prohodila prosklenými balkonovými dveřmi, Ráchel dopadla na kamennou dlažbu a utrpěla několik zlomenin a poškození míchy. Tehdy si také poranila obratle. Podle lékaře měla štěstí. Kdyby náraz neztlumila předloktím, ochrnula by. Instinktivně si přiložila ruku na jizvu na levé paži. S bolestí zad bude muset vydržet do konce života.

Se zástupcem ředitele Mosadu Davidem Jasurem Ráchel probírala několik možností falešných identit.

Grigorij byl obchodní zástupce ruské společnosti Siberian Petrol Resources. Nejlepší lež je vždycky ta, která se nejvíc podobá pravdě, a tak ho nakonec nechali být přesně tím, kým opravdu byl. Se zlatými prsteny, v ošoupaném šedém obleku, flekaté košili a s prořídlenými mastnými vlasy byl jako hledač ropy dokonalý. A na této pravdě Ráchel vystavěla historku, která měla fungovat. Doprovází Grigorije jako jeho asistentka a poradkyně Nádira an-Nsúrová, projektová manažerka společnosti Qatar Capital Partner. Analytici odhadují, že pod vyprahlou somálskou půdou odpočívá sto miliard barelů ropy. African Energy už zahájila vrtý, první v zemi po více než dvaceti letech. Předpokládalo se, že vytěží čtyři miliardy barelů v hodnotě půl bilionu dolarů. Tím se rozběhl závod a čínské, britské i ruské společnosti se předháněly v uplácení místních předáků, aby získaly těžební práva a vypudily obyvatele z vesnic na území plánovaných vrtů. Právě proto byl Grigorij před třemi týdny v Somálsku. A oficiálně se ze stejného důvodu nyní vrátil společně s poradkyní z Kataru. Letadlo se zakymácelo a začalo klesat. Grigorij něco řekl, ale Ráchel nechala oči zavřené. Až tohle skončí, bude z něj boháč. Co s těmi penězi udělá? Koupí si deodorant? Nebo kaviár?

Když se Grigorij vrátil z minulé cesty domů, přivezl s sebou důležitou informaci. Jakmile přistál v Rusku, kontaktoval jednoho amerického diplomata a Američané informaci předali do Jeruzaléma.

Ráchel mluvila plynule rusky, a tak ji hned druhý den poslali do Petrohradu. U stolku u okna v Café Singer s výhledem na Kazaňskou katedrálu a rušnou Něvskou třídu jí Grigorij vyprávěl o svém posledním dnu v Mogadišu. V hotelové hale jej zastavil neznámý mladý muž. Byl k smrti vyděšený a žádal ho, aby mu pomohl dostat se přes hranice. Tvrdil, že je členem teroristic-

ké síť Al-Šabáb, ale kvůli rodinnému sporu se ocitl na jejich černé listině jako zběh. Skrýval se v jednom z velkých letištních skladů za městem, ale byl si jistý, že ho brzy odhalí. Výměnou za ochranu a azyl nabízel informace o nějaké skupině Palestinců, která přiletěla do Somálska a zaplatila Al-Šabábu za ochranu. Měli prý naprosto specifické požadavky na internetové připojení a kapacitu poskytnutého počítače. Grigorij dostal od Somálce telefonní číslo, a jakmile s Ráchel dorazí do hotelu v Mogadišu, zavolá mu, že našel řešení. Řešením měla být ona. Jenomže žádným řešením nebyla. Vůbec nepředpokládala, že by ho dokázala ochránit. Měla sice u sebe obálku s falešnými doklady, které by mu teoreticky mohly pomoci dostat se ven ze země; a pokud je ten muž dostatečně zoufalý, informace za ně Ráchel nejspíš předá, ale pomoci mu není. Al-Šabáb má pod kontrolou většinu somálského území, policii i armádu. Odpadlík je odsouzen k smrti, ať novou identitu má nebo nemá.

Z praskajícího reproduktoru se ozvalo hlášení o blížícím se přistání. Nejdřív ve svahilštině, potom v angličtině. Otevřela oči. Grigorij upíral skelný pohled na opěradlo před sebou a nepřetržitě si rukama třel stehna. Slunce stálo přímo nad letadlem a Ráchel okýnkem viděla jeho stín putující po skvrnitě krajině pod sebou. Domy vypadaly jako dílky lega roztroušené mezi vyschlými řečišti a úzkými cestami. Pak zahlédla moře. Šedomodré pirátské vody. Somálskému poloostrovu se teď veškerá mezinárodní lodní přeprava vyhýbala. Stín letadla byl čím dál větší, přilétli nad město. Tisíce domů, nalepené bez ladu a skladu jeden na druhý. S malými zahrádkami a velkými haldami odpadků. Časopis Forbes zařadil Mogadišo na první místo mezi nejnebezpečnější města na světě. Celou zemi ovládají soupeřící předáci a nekončící občanská válka

po sobě zanechala zbědovanou metropoli, kterou nadále plundrují zfetovaní dětští vojáci. Metropoli, kde milice znásilňují a zabíjejí civilní obyvatelstvo a kde jsou sebevražedné atentáty, automobilové bomby a odstřelovači nedílnou součástí všedního dne. Další tisíce obětí si v zemi každoročně vyžádají období sucha, záplavy a hladomor. Život tam dole se neřídí žádnými zákony s výjimkou práva šaría náhodně uplatňovaného ve formě poprav, mučení a zmrzačování. Ráchel natáhla nohy a zašklebila se bolestí. Potom se usmála na mohutného Rusa.

„S trochou štěstí se stihneme před večerí ještě vykoupat.“

Chaluca, Izrael

Nedaleko od chráněného světového dědictví Chalucy, obklopeno těžkými písečnými dunami, leželo zařízení, které se na seznamu památek Unesco nikdy neobjeví. Kciot, největší izraelská věznice o rozloze čtyři sta tisíc metrů čtverečních. Byla založena během první intifády a zpočátku sloužila jako vojenský tábor pro palestinské válečné zajatce. Vězení bylo rozděleno do čtyř sekcí oddělených pětimetrovými zdmi, chráněných elektrickými ploty a ostnatými dráty, strážními věžemi a nejmodernějšími senzorovými systémy. Rozčlenění do sekcí sloužilo k oddělení vězňů a skupin s různým náboženským vyznáním a politickým přesvědčením. Málokdo tušil, že existuje ještě pátá sekce ukrytá sedmnáct metrů pod zemí. Dovnitř i ven vedla cesta přes složitý systém bezpečnostních opatření.

David Jasur, druhý nejvyšší šéf Mosadu, pozoroval bývalého člena knesetu sedícího na druhé straně stolu. Akim Katz, krycí jméno Sinón. Ještě před několika

týdny jeden z nejdůležitějších vládních poradců a blízký přítel premiéra Bena Šavita. Na vedlejší židli seděl vedoucí výslechu Janis Solman, naproti nim nahý Katz s rukama přivázanýma k opěrkám židle. V místnosti bylo chladno a David si uvědomoval, že Katz musí být promrzlý. Janis se zahleděl do svých papírů. Listoval v dokumentech, jako by něco hledal, cosi si poznamenal a znovu zalistoval. Davida šustění papírů rušilo a nakonec položil Janisovi ruku na paži. Ten překvapeně vzhlédl.

„Nechte nás chvílku o samotě,“ řekl a obrátil se ke Katzovi.

„Dáte si kávu? Nebo sklenici vody?“ Katz nehnul jediným svalem ve tváři.

„Já si dám každopádně kávu.“

Vedoucí výslechu přikývl, odložil papíry a odešel. Šedé ocelové dveře za ním tiše zaklaply. V místnosti se rozhostilo ticho narušované jenom hučením klimatizace. Davida napadlo, jestli Janis schválně nastavil tak nízkou teplotu. Akim Katz seděl se svěšenou hlavou. David se zahleděl na drobné stopy vpichů na jeho pravém předloktí. Žíly měl ještě stále zbarvené od působení silných preparátů. Časy, kdy byli vězni mučeni elektrošoky nebo topením ve vodě, dávno minuly. Všechno se vyvíjí. Auta jsou bezpečnější, počítače rychlejší a mučení efektivnější. Nebo aspoň čistší. Nyní mají k dispozici drogy, které natolik znásobí veškeré vjemy, že jediné tlesknutí zlomí i vycvičeného vojáka. Drogy, po kterých se po těle vězně rozeběhnou domnělí pavouci a naplní ho panickou hrůzou. A pak sérum pravdy. Dnešní složení je na hony vzdálené benzylátům z doby vietnamského konfliktu i thiopentalu sodnému užívanému v období studené války. To současné působí přímo na kontrolní centra v mozku a odstraňuje veškeré překážky a zábrany. Vyslýchající osoby se už dnes

neušpiní, vystačí si se zřetelně položenými otázkami a injekční stříkačkou. Drogy pomohly i tentokrát. Během osmi hodin učinily chemikálie z Katze úslužnou trosku, která kromě několika záchvatů strachu poslušně odpovídala na Janisovy otázky.

Příběh Akima Katze byl neuvěřitelný. A děsivý. Celé roky si budoval pověst neústupného pravicového politika, muže, který vždy prosazoval práva izraelských osad, požadoval tvrdé sankce vůči Pásmu Gazy a aktivní ofenzivní postup proti Íránu. Zastával důstojnickou hodnost v izraelské armádě, bojoval v druhé intifádě a obdržel medaili za statečnost. S Benem Šavitem se Akim seznámil v armádě. Spřátelili se a zůstali v kontaktu, i když Ben setrval u vojska a Katz vstoupil do politiky. Když se Ben o několik let později stal premiérem, stál přítel po jeho boku a radil mu v celé řadě důležitých otázek. To bylo před pěti lety. Panebože, Akim Katz patřil mezi nejvyšší politické představitele země celých pět let! Kolik škody stačil napáchat? Kolik toho ještě nevědí? Čím hlouběji se Janis zavrtával do Katzova omámeného nitra, tím méně pochopitelný se celý jeho příběh zdál. Nedávalo to smysl. Co ho přimělo obrátit se proti vlastní zemi? Kdy to začalo? A kdo mu poskytoval finance?

Davidovi padl zrak na Janisovy dokumenty. Naklonil se k nim a namátkou sáhl po protokolu ležícím naverchu. Podle data a času šlo o poznámky k jednomu z prvních výsledků, ještě předtím, než nasadili chemii. Janis si vedl pečlivé záznamy, což bylo v podstatně zbytečné, protože všechno dění ve výsledkové místnosti se natáčelo. David přelétl očima stránku, která z velké části obsahovala Janisovy otázky a stále se opakující symbol, který patrně představoval Katzovo mlčení. Jednou ale přece jenom odpověděl:

JS: Povězte mi o své víře.

AK: Jsem v Kciotu, že? Páté oddělení, vidíte?

JS: Proč si to myslíte?

AK: Cítil jsem tlak v uších, když jste mě sem vezli.
Jestli si dobře vzpomínám, je to sedmnáct metrů
hluboko.

JS: Vy jste v Kciotu už někdy byl?

AK (usmívá se): Při kolaudaci jsem přestřihával pásku.

Záchvat kašle přiměl Davida zvednout pohled od papírů. Katz se mu díval zpřímá do očí. Pohled se mu vyjasnil, jako by veškeré chemikálie náhle přestaly působit. V okamžiku, kdy David otevřel ústa, aby položil otázku, obrátil Akim tvář ke stropu a vydal silný, zoufalý skřek. Křečovitě roztáhl prsty, jako by dostal nějaký záchvat. David se instinktivně podíval do neprůhledného černého okna, za kterým se skrýval minimálně jeden člen vězeňské stráže. Dříve než stačil cokoli udělat, Katz ztichl, právě tak nečekaně jako začal křičet. Jeho tvář nabyla vzdálený a nepřítomný výraz a prsty už zase volně spočívaly na područkách židle. David nakrčil čelo. Nevěřil svým očím. Katz měl na ruce snubní prsten, široký zlatý kroužek vykládaný diamanty. Ozvalo se cvaknutí dveří a Janis byl zpátky.

„Dostal záchvat?“

David přikývl a převzal hnědý kelímek s kávou.

„To je úplně v pořádku. Poslední injekce postupně přestávají působit a jeho nervový systém je přetížený. Bohužel se pak může i pokálet.“ David upil několik doušků kávy a zamyšleně při tom hleděl na nahého muže. Potom vzdychl, najednou se cítil příšerně unavený. Snad to bylo špatným vzduchem v místnosti. Nebo možná tlakem. Odložil papíry a vstal.

„Vrátím se do Tel Avivu. Informujte mě, kdybyste z něj ještě něco dostali.“

„Jistě. Kdy zase přijedete?“

„Nevím. Buď se tu ještě zastavím, nebo si výsledky pustím ze záznamu.“ David došel ke dveřím a kývl do slepého okna. Zámek zavrčel. Než vyšel ven, otočil se.

„Proč jste mu nechali prsten?“

Janis se pousmál.

„Ano, prsten. Jste pozorný. Je to výjimka. Zkoušeli jsme směnný obchod. Abychom zahájili dialog, nabídli jsme mu ponechání jedné soukromé věci, když pravdivě zodpoví tři otázky. Bylo to ještě předtím, než jsme použili sérum. Vybral si snubní prsten.“

David se zatvářil skepticky.

„A? Bylo to k něčemu dobré?“

„Například jsme se díky tomu dozvěděli, jak komunikoval s Gazou.“ David nereagoval a Janis rychle dodal:

„Nemusíte se ničeho obávat, prsten jsme zkontrolovali a neexistuje způsob, jak by jím mohl sobě nebo komukoli jinému ublížit.“

Mogadišo, Somálsko

Na letišti bylo málo lidí. Příletová hala byla světlá a vzdušná, nablýskaná podlaha z šedého mramoru odrážela světla stropních zářivek. Černý plůtek v zadní části haly odděloval prostor pro fronty u jednotlivých přepážek. Otevřená byla teď jenom jedna. Ve frontě stáli sami černoši, zažloutlé oči žen lesknoucí se mezi rudými a zelenými látkami se dívaly unaveně a vyhýbavě. Muži byli vysocí a štíhlí. Ráchel si upravila hidžáb a zkrivila ústa. Byla sobota, Tařin oblíbený den. Měla by teď být u ní. A přinést s sebou kus dortu s pořádnou porcí šlehačky. Jeden z celníků zvedl její tašku a položil ji na pás rentgenového zařízení. Ráchel mu podala pas, temně červený se zlatými písmeny a znakem. Zkřížené

meče a palmy: State of Qatar. Muž v něm zalistoval. Na fotografii zahlédla svou černobílou tvář, ale jméno bylo cizí, Nádira an-Nsúrová. Řádek písmen, která se pro příští misi zase změní. Bude Taře chybět? Ví vůbec, že je sobota? Jistě že ano. Jedna ze sester Ráchel vyprávěla, že Tara vždycky v sobotu sedává u dveří a čeká na ni. A že se nikdy nechce zúčastnit toho, co právě dělají ostatní, aby sestřinu návštěvu nepropásla. Ráchel na okamžik pocítila smutek, který se proměnil v rozmrzelost. Musí se rychle vrátit domů. Jakmile bude zpátky v Izraeli, vezme Taru do parku Bet Šearim. Můžou prohánět holuby nebo jen tak ležet v trávě a dívat se do nebe. Tara miluje mraky. A dají si dort, i když už bude neděle.

„Má mihnatuki?“

Vzhlédla. Úředník se jí na něco ptal. Když neodpověděla, otázku zopakoval. Vzhledem k tomu, že byla z Kataru, zeptal se lámanou arabštinou. Usmála se a odpověděla:

„A'mal ka radžul a'mál.“ Jsem podnikatelka.

Muž na ni dlouho hleděl. V jeho pohledu viděla pochybnost. Reflexivně napjala celé tělo, v duchu procházela své možnosti. Mohli jí odepřít vstup do země a poslat ji nazpátek. Mohli ji uvěznit a obvinít ze špionáže. Místní policie byla zkorumpovaná a pod dohledem Al-Šabábu. Zmáčkli by Grigorije, ten by jim řekl všechno o účelu jejich cesty a ona by se nikdy k informátorovi nedostala. Nejspíš by ji zabili a nechali shnít na některé z městských skládek. Zvážila možné únikové cesty a už chtěla strčit do Grigorije, když se celník zasmál a zakroutil hlavou. Pak položil její pas na stůl a ztěžka do něj udeřil razítkem.

„Nabdádi Mugdišo.“ Vítejte v Mogadišu.

Podvědomě spustila ramena, vzala tašku a tiše pokračovala do příletové haly.

Grigorij ji s hlasitým funěním těsně následoval. Prošli dlouhou chodbou, jejíž hnědé stěny zdobily barevné fotografie somálské přírody, minuli dva těžce ozbrojení strážce a vyšli z čekací haly. Ráchel pátrala očima kolem, až jí zrak padl na vysokého štíhlého muže s cedulkou Siberian Petrol. Usmál se a začal se prodírat davem směrem k nim. Nezbytná tělesná stráž. Nelíbilo se jí to, ale neměli jinou možnost. Všichni obchodníci v Somálsku musejí jejich služeb využívat. Muž pravděpodobně patří k Al-Šabábu a nejspíš je vůbec nebude chránit, ale jenom hlídat. Dorazil k nim a srdečně pozdravil. Měl ostrý hlas a byl cítit česnekem. Představil se jako Džámak Bentu. Když si podali ruce, vzal jim tašky a s úsměvem kývl směrem k levému východu. Vpředu v ústech se mu zaleskly tři zlaté zuby. Na Letištní ulici vedoucí do města panoval hustý provoz a auta se pohybovala pomalu. Džámak měl překvapivě novou hondu, takže cesta byla pohodlná, i když se vlekla. Vzduch v autě byl cítit nasládlým parfémem, z jehož vůně Ráchel rozbolela hlava. Otevřela okýnko a nasála pouliční prach a těžký pach výfukových plynů. Bylo to lepší než dýchat sladkou vůni růží. Rozhlížela se po okolní rušné ulici. Kdysi bílé domy byly špinavě šedočerné a jejich fasády zdobily praskliny a díry po kulkách. Míjeli pouliční prodavače skloněné nad čoudícími benzinovými vařiči s grilovanými rybami, oříšky a sladkými bramborami. O dveře auta se oťel chlapec v červeném fotbalovém tričku, který procházel kolem s šedozeleným žralokem na rameni. Během krátké cesty z letiště do hotelu Ambassador nezahlédla ani jednu mrtvolu. Slyšela, že v Mogadišu se mezi odpadky vždycky povalují mrtvá těla. Dvoupatrová zelenobílá budova hotelu patřila mezi nejmodernější a nejzachovalejší v celém městě. Džámak promluvil s personálem drmolivou somálštinou a jejich zavazadel se ihned cho-

pili dva vyhublí chlapci v ošoupaných kratasech. Zdálo se, že žena v recepci má z Džámaka strach. Když jim vydala klíče, nahrbila se a beze slova ukázala k výtahu. Džámak jim potřásl rukou a slíbil, že zítra brzy ráno bude opět na místě.

Ráchel zanechala Grigorije v jeho pokoji a došla do svého až na konci úzké chodby. Místnost byla malá, skoro celý prostor zabírala dřevěná postel s krajkovým povlečením. Její taška ležela v nohách postele. Klimatizace nefungovala nebo ji nikdo nezapnul, v pokoji bylo vedro k padnutí a Ráchel byla úplně zpocená. Chvilí hledala ovládání klimatizace, ale bez úspěchu. Nakonec došla k oknu, otevřela ho a zahleděla se do malého parku. Začalo se stmívat a mezi keři svítily lampy. Jak si jen mohla zapomenout cigarety? Znechuceně přešla do sprchy. Po několika minutách pod čůrkem vody, jehož barva kolísala mezi hnědou a černou, se vrátila do ložnice a mokrá si lehla na postel. Světlo zablikalo. Napětí v elektrické síti tu bylo nestabilní, stejně jako všechno ostatní. Zhasla a zůstala ležet se zavřenýma očima. S vlhkou kůží bylo vedro na chvíli o něco snesitelnější. Vzpomněla si na Erika Söderqvista. Podařilo se mu zachránit nemocnou manželku? Vybavila si ho v malé budově na letišti v Tel Avivu. Chtěl jí něco říct, ale nedokázal to. A ona ho zastavila. Oba však věděli, co zůstalo nevyřčeno. A věděli také, proč to tak musí zůstat.

Kdesi za oknem se ozvaly rány. Poznala ten zvuk, automatická zbraň velké ráže. Natáhla se přes pelest a z tašky v nohách postele vylovila knížku. Erikovy věci z Gazy vzala k sobě, dorazily den po zásahu. Když si balila věci do Somálska, vzala ji s sebou. Jeho knížku. Rozsvítila lampičku na nočním stolku, opřela se o zeď a prohlížela si obálku.

Laughter beneath the Forest od Avrahama Suckevera. Proč četl starého židovského básníka? Zavvonil telefon.

Odložila knihu, přetočila se na břicho a přijala hovor. Nic neříkala, jenom naslouchala. Grigorij se spojil s informátorem, mají se sejít v pondělí brzy ráno na nechvalně známém tržišti Baháva Muhada, kde se dá koupit úplně všechno od léků proti AIDS, přes kobry, pancéřové pěsti až po otroky. Až v pondělí. Takže tu bude muset zůstat ještě o den déle. Dort s Tarou se nekoná. Položila si hlavu vedle knížky, která voněla po starém papíru, stulila se do klubička a za chvíli usnula. Spala jako vždycky se zataťnými pěstmi, lehkým a neklidným spánkem. Kdesi v dálce se už zase střílelo z automatu.

Ostrov Dalarö, Švédsko

Luxusní motorový člun ujížděl rychlostí dvacet pět uzlů. Ovládací panel ještě chránila průsvitná folie z výrobky a na klíčcích v zapalování se pohupoval modrý kroužek s logem prodejce. Eric Söderqvist minul poloostrov Furunäs, před sebou měl ostrůvek Simpskallen a na pravoboku vily a jachty patřící k obci Smådalarö. Všechno vonělo novotou: plasty, barvy, ochranné laky. Pokusil se rozchodit velký navigační systém, ale ačkoli měl doktorát z informatiky, správnou mapu na obrazovku prostě nedostal. To Hanna trvala na tom, že musejí koupit nový člun. Rychlejší, a především bezpečnější, aby mohli konečně navštívit Jense Wahlgrena v jeho nové letní chatě na jednom ze vzdálených ostrůvků stockholmských šér, podnikat delší výlety a zkoušet nové hospůdky v okolí. Ale Erikovi se stýskalo po staré pramici se závěsným motorem a rozviklanými vidlicemi na vesla. Měl špatné svědomí z toho, jak snadno se jí vzdal. Byla spolehlivá a spjata s tolika zážitky a vzpomínkami. A on ji vyměnil za kus plastu z velkovýroby.

Model vybrala Hanna a Jens bude z lodi nepochybně nadšený, v takových věcech se vždycky dokonale shodovali. Vzpomněl si, že Jens má přijít na večeři. Takže Hanna se bude moct svým novým mazlíkem pochlu-bit. Když se přiblížil k výběžku Røudd, zpomalil, aby nedráždil sousedy. Uviděl ji, jak sedí na mole a pohupuje nohama. Měla na sobě bílé bikiny a na hlavě velký slamák. Zastínil si rukou oči a zamával. Když dorazil k molu, čekala na něj s připraveným lanem. Zasmála se.

„Nádhera! Budeme muset něco udělat i s molem, aby se k člunu hodilo. Nějak ho zmodernizovat.“

Vzal od ní lano a zakroutil hlavou.

„To už ale přeháníš. Tohle molo slouží dobře už sto let a nejmíň jednou tolik má ještě před sebou.“

Hanna se kousla do rtu.

„Mola stárnou rychleji než lidé.“

„Cože? To říká kdo?“

„Tranströmer, ten básník.“

Vypnul motor. Ticho narušovalo jenom šplouchání vln u boku lodi. Skočila na palubu, objala ho a potom spokojeně pohládila nový stroj. Usmál se.

„A co kapitán? Toho taky vyměníš, když už ses do toho tak pustila? Za nějaký modernější kousek?“

Hanna se mu podívala do očí. Potom se předklonila a políbila ho.

„Možná že jo. Nic nemusí být definitivní. Třeba jednoho dne...“ Posadila se a položila si nohy na zábradlí.

„Ale dneska ne. Dneska jsi kapitánem mojí lodi ty.“

Zamžourala proti slunci a usmála se.

„A kapitán má dnes zvláštní úkol. Není to nic delikátního, ale je to nesmírně důležité.“

„Copak je to?“

„Pod chatou to hrozně smrdí.“

Zvedl oči v sloup.

„Když je jímka pod záchodem plná, začne přetékat. Je potřeba vlézt pod chatu a vypumpovat všechno na zahradu. Jsi menší než já, takže... to je typický úkol pro plavčíka.“

Vylezla zpátky na molo.

„Když jsem naposledy pod chatu vlezla, zahlédla jsem tam zmiji, takže už tam rozhodně znovu nejdu. Počkám na tebe tady, na sluníčku. Až s tím budeš hotov, vezmi mi sem prosím láhev vody.“

Na schodech k chatě přemýšlel o zmiji. O nic nešlo. Kdo ví, jestli to vůbec byla zmije, není důvod si s tím lámat hlavu. Ale vzpomněl si, jak v duchu uvažoval o viru, kterým se Hanna nakazila – jako o neviditelném hadu v její krvi. O hadu, který se jí díky jeho revolučnímu vynálezu Mind surfu dostal do těla. Počítačový virus Mona Hannu nakazil, a kdyby Eric průběh nemoci nezastavil antivirovým programem, nejspíš by nepřežila. Tak jako nepřežil Mats Hagström. Eric se na schodech zastavil a ohlédl se k molu. Hanna ležela na zádech s rukama rozpráženými do stran. Slamák spočíval vedle ní jako Monetův leknín. Člun se pohupoval na vlnách, které sem poslal trajekt v dálce. Byl šťastný. Byli šťastní. Dostali novou šanci. Šanci začít znovu. Šanci najít zase cestu jeden k druhému. Otočil se a pokračoval k chatě a k přetékající jímce. I separační záchod byl nový. Sám dával přednost venkovní kadibudce, která pořád ještě stála kus za domem. Eric se rozhodl, že se pokusí koupit nazpátek aspoň závěsný motor od staré veslice. Jako protiváhu k novému člunu. Tak jako to bylo i se záchodem. Je třeba zachovávat rovnováhu.

Chaluca, Izrael

Akim Katz ležel na pryčně v malé sterilní cele. Ještě stále byl pod vlivem silných drog, několik dní ho mučili. Ale všechno se dalo vydržet, šlo jenom o to vypnout, najít chráněný prostor v duši a do toho se uzavřít. Bolest, hrůza, strach... Tím dosáhnou jenom na jeho světské tělo. K duši se však nikdy nedostanou. Ta byla oddaná Alláhovi. Mohou za ním kdykoli přijít a odvést ho k dalšímu kolu výsledků, zvuk odemykání zámku se stal synonymem nejstrašnějšího utrpení. Netušil, kolik toho už vyžradil ani kolik se toho dozvěděli odjinud, nedokázal udržet pod kontrolou všechny otázky a odpovědi. Jistěže ho zlomili, získali nad ním moc. Ale jeho zamžená mysl se těšila z vítězství. Z triumfu. V krátké chvíli, kdy jasně uvažoval, dokázal něco nepředstavitelného. Ani sedmnáct metrů pod zemí se nevzdával. Proti všem předpokladům se mu podařilo najít pramínek naděje. Sice nepatrný, ale stejně. Ať už mu ten pramínek život zachrání nebo ne, jí ho rozhodně zničí. A to bylo důležitější. On dosáhne své pomsty a ona shoří v pekle. Akim se na pryčně stočil do klubíčka. Ráchel Papová shoří v pekle.

Tel Aviv, Izrael

David Jasur pracoval celý den z domova. Po pozdním obědě s rodinou se vrátil do pracovny. Janis Solman mu poslal záznamy nových výsledků a on si je chtěl pustit co nejdřív. Z jídelny si s sebou vzal skleničku vína a usadil se u počítače v malé místnosti přímo nad kuchyní. Slyšel, jak Rebeka myje nádobí a prozpěvuje si. Měla neustále dobrou náladu. Zadal přihlašovací údaje a otevřel složku s filmy z výsledků Akima Katze. Začal včerejším odpolednem, těsně potom, co z věznice odešel. Katz

hovořil pomalu a mechanicky. Odpovídal v krátkých větách, které se často rozplývaly v nesouvislé blábolení. Janis se ho ptal na financování. Odkud jste získali prostředky? Kdo Monu financoval? Katz odpovídal nerosrozumitelně a Janis otázky trpělivě opakoval. Chvilí to vypadalo, že se Katz rozpláče, ale pak zničehonic něco řekl. Jedno slovo. David film zastavil, vrátil kus nazpátek a zapsal si slovo na papír: Salsabíl. Vrátil se k filmu. Janis se ho na ono slovo dál vyptával, ale Katz vypadal, že je až příliš zdrogovaný na to, aby dokázal odpovědět. Kašlal a slintal. David posunul záznam o kus dopředu a viděl, že Janis výslech přerušil. Konec filmu. David se zamyšleně napil vína a znovu se podíval na slovo, které si poznamenal. Pak spustil záznam dnešního výslechu starý jenom pár hodin. Okamžitě postřehl, že se Katz změnil. Byl mnohem bdělejší. A sebevědomější. Janis začal tam, kde s výslechem včera skončil.

„Salsabíl, co to znamená? Je to něčí jméno?“

Katz nejdřív mlčel, ale potom odpověděl jasným a překvapivě silným hlasem:

„Je to pramen.“

„Pramen? Čeho?“

Katz se usmál.

„To není správná otázka.“

Dnes nebyl zdaleka tak omámený jako včera. Snad to byl záměr, Janis se chtěl nejspíš vyhnout problémům, které měl při předchozím výslechu. Naklonil se blíž ke spoutanému vězni, který tak jako pokaždé seděl nahý na kovové židli.

„Jaká otázka by byla správná?“

„Jestli existuje naděje.“

Janis pobaveně přikývl.

„Dobrá. Existuje naděje?“

Katz zvedl hlavu ke kameře a zíral teď přímo do Davidovy pracovny.

„Ne, naděje neexistuje. Ne pro vás. Všichni umřete. Vaše ženy i děti.“ David zdola zaslechl Rebečin smích.

„Je to předurčené a nevyhnutelné. To je to, co Alláh chce, a my mu to dáme.“

Teď se podíval do kamery i Janis.

„A kdo je to *my*?“

Katz otázku ignoroval.

„Všichni jste mrtví. Jste jenom chodící mrtvoly.“

Film se zastavil. Katzova tvář s jedovatýma černýma očima zamrzla na obrazovce v nepřírozeném úsměvu. Janis vedle něho vypadal malý a bledý, jako šedý stín v pravém rohu obrazovky. Na Katzovi bylo vidět, že se cítí jako vítěz. Co se přes noc tak změnilo? Katz ležel sám na pryčně v cele, sedmnáct metrů pod zemí. Neexistovala pro něj záchrana. Tak co mu tolik zvedlo sebevědomí? David se snažil film posunout, ale nešlo to, soubor byl zřejmě poškozený. Vrátil záznam nazpátek a díval se znovu od začátku. Katz dostal otázku týkající se slova Salsabíl. David ho pozorně sledoval, aby mu neunikl ani nejmenší detail v jeho hlasu nebo mimice. Po několika minutách se David prudce nadechl nosem. Naklonil se blíž k obrazovce, na černobílém záznamu nebylo snadné rozlišit detaily. Vidí správně? Uchopil myš a přiblížil si zastavený záběr. O kousek film posunul, aby se dostal ke správnému místu. Ano, nemýlí se. Vyskočil ze židle a vyběhl z místnosti. Seběhl schody a zavolal něco na Rebeku. Cestou k autu vytáhl z kapsy mobil a zavolal Janisovi.

„Do háje, zvedni to.“ Vycouval z brány a v úzké uličce mezi vilami nabral ihned rychlost. Nějaký muž s hráběmi mu pohrozil pěstí. David znovu zvolil Janisovo číslo. Jak mohl vedoucí výslechu přehlédnout něco tak zřejmého?

Ostrov Dalarö, Švédsko

Lilo jako z konve. Těžké kapky dopadaly na střechu, sbíhaly se do potůčků v okapech a na velkých oknech tvořily neproniknutelnou clonu, která sjížděla po skle v hypnotizujících obrazcích připomínajících podivné přeludy. Oknem z kuchyně pozoroval Eric zátoku. Voda byla šedočerná a zpěněná. Nikde nebylo vidět jedinou loď. Zavolal přes rameno:

„Doufám, že dorazí!“

Hanna v obýváku vypnula vysavač.

„Cože?“

„Doufám, že dorazí.“

„Ale no tak, za celý svůj život ještě Jens nezmeškal jedinou večeri. A nějaká přehánka na tom nemůže nic změnit.“ Vysavač se znovu rozhučel.

„Přehánka...“ Eric se podrbl na hlavě a vložil do hrnce s vroucí vodou dalšího humra. Jens měl dobrou loď, třicet dva stop dlouhý člun Targa. Potřeboval jej, protože vlastnil dům v šérách daleko od pobřeží, kde může být počasí hodně zrádné. Nejsou tam žádní sousedi, kteří přijedou na pomoc, žádné chráněné zátoky, jenom nevlídné útesy, zkroucené borovice a nekonečné moře. Oba je překvapilo, když si Jens pořídil opuštěný kus země skoro až na širém moři. On, který nikdy nebyl rád sám a stále se obklopoval přáteli a známými.

„Je to jeho loď?“

Hanna se objevila vedle Erika a kývla směrem k zátoce. V dálce se vysokými vlnami směrem k nim zatvrzele prodíral modrý člun.

„Jasně, to je Jens. Přesný jako vždycky.“

„Neseběhneš dolů mu pomoci?“

Eric zakroutil hlavou.

„Jen bych ho naštal. Je to věc mužské cti, určitě to bude chtít zvládnout sám.“

Když se Hanna vrátila do obývacího pokoje, zavolala ještě:

„Ale hlavně se tobě nechce do toho lijáku.“

Eric se usmál a sám pro sebe si přikývl.

Po necelé čtvrt hodině se rozletěly dveře a Jens s funěním vstoupil do předsíně. Měl na sobě červenou gumovou soupravu a modrý klobouk do deště, obličej celý mokrý.

„Nádhera! Tohle na šérách miluju!“

Hanna mu pomohla stáhnout nepromokavé oblečení a políbila ho na tvář. Jens ji objal kolem pasu a vedl ji do kuchyně. Volnou paži položil Erikovi okolo ramen.

„Jestli to bude chutnat aspoň z poloviny tak úžasně, jak to voní, uděláte mi radost.“

Hanna mu přejela rukou po vlhkých vlasech.

„Po té plavbě si zasloužíš pořádnou slavnostní večeři. Muselo to být strašné.“

Jens se zašklebil a Hanna se zasmála.

„Pověz nám, čím tě okouzila Gillöga. Co tě tak na jednu přimělo usídlit se na takové opuštěné výspě?“

Jens si vložil do úst rajčátko.

„Vždycky jsem snil o domku daleko v šérách. Jako kluk jsem tam s dědou trávil hodně času. Není na tom nic divného, spíš naopak. Já ty nehostinné útesy prostě miluju.“

„Jsou tam aspoň nějaké stromy?“

„Jen pár zakrslých borovic. Křivolaké kmeny bez kůry.“ Dal si další rajčátko.

„To zní... drsně.“

Jens se usmál.

„Drsný, to je přesně to slovo. Je to tam drsné a opuštěné. Když nepočítáte hady...“

Eric položil na tři bílé talířky s ručně malovanými racky po jedné pohankové placce. Na každou navršil pořádnou porci kaviáru a navrch kysanou smetanu, kterou ještě posypal pažitkou ze zahrady. Spokojeně se usmál nad její krásně zelenou barvou, ale rozhodl se, že před Jensem radši pomlčí o tom, díky čemu se jí na

záhoně tak daří. Nakonec vzal z ledničky láhev bílého vína a kývl směrem ke stolu.

„Posadíme se?“

V malém obývacím pokoji bylo teplo a z krbu vonělo hořící dřevo. Oheň možná kouřil do místnosti trochu moc, ale nedalo se s tím nic dělat. Tu a tam to v ohni zasýčelo, když komínem dovnitř pronikla dešťová kapka. Eric se zastavil u iPodu, vyhledal Albinoniho a nastavil hlasitost. Pak se posadil a rozložil si na klín ubrousek. Připili si a pustili se do jídla. Jens spokojeně pokyvoval hlavou s pusou plnou pažitky. Když Eric dojedl předkrm, vzal do ruky skleničku s vínem, opřel se a užíval si pohled na Hannu a Jense. Oni tři byli opravdu jako malá rodina. Opravil se: Ne *jako* rodina, oni *byli* rodina. Jensovy rozčuchané blondaté vlasy, neupravené vousy, silné ruce. Měl ho opravdu rád. Vzpomněl si, co všechno pro ně Jens udělal během těch strašných dní, kdy byla Hanna nemocná. Na krátko se dokonce bál, že jejich přátelství zničil, že mu Jens nikdy neodpustí. Ale Hanna přežila. Erikova neuvěřitelná výprava nebyla marná. Jens pozvedl svou skleničku a řekl silným hlasem:

„Budu citovat svého milého Bellmana: ‚Květy lásky zalijme vínem.‘ Mám vás rád. Na zdraví!“ Přitukli si. Jens, který miloval tematické večere a nikdy nemusel dlouho přemýšlet nad předmětem diskuze, se naklonil nad stůl a upřel pohled na Hannu.

„Dnešní téma je láska. Victor Hugo řekl, že opravdová láska znamená být milován i přesto, jaký člověk je. To je v rozporu s Aristofanem, který tvrdil, že lidé měli původně čtyři paže a čtyři nohy, ale bohové je rozpůlili. Od té doby každý z nás hledá svou ztracenou část, svoji skutečnou polovičku. Hledáme svůj vlastní odraz. A Sartre zase pravil, že ve vztahu není možné dosáhnout autentické vzájemné lásky.“

Hanna zamyšleně přikývla.

„Rozhodli se žít spolu bez lásky, ne? Nebo přinejmenším bez sexu. Myslím Sartre a Simone de Beauvoir. Kritizovala přece to, že ženy jsou odsouzeny být věčně těmi závislými.“

Jens zvedl oči v sloup.

„Ve skutečnosti jsme závislí jenom my, muži. Žádný z nás bez ženy nevydrží.“

Jens byl jako pokaždé samý smích, ale Eric čím dál jasněji cítil, že něco není v pořádku. A věděl, že si toho všimla i Hanna. Počkal s tím až po hlavním chodu. Otevřel další láhev a přinesl na stůl mísu se sýry. Potom se krátce setkal očima s Hannou, podíval se na přítele a změněným tónem se zeptal:

„Jensi, děje se něco?“

Jens chvilku předstíral, že neslyší, a soustředil se na krájení sýra. Pochvalně přikyvoval.

„Čerstvé fíky, před kuchařem smekám.“

Hanna se podívala na Erika a potom položila Jensovi ruku na paži. Zarazil se a zahleděl se na ni a pak na Erika.

„Chtěl jsem to nechat až po jídle. Nerad kazím náladu.“

Eric zakroutil hlavou.

„Nedá se to vydržet. Tolik cítím, že přijde něco nepříjemného, že nedokážu vnímat nic jiného.“

Jens se napil vína.

„Dobře. No..., týká se to toho viru.“

Eric se instinktivně podíval na Hannu. Sklopila oči a odložila příbor. Obrátil se k Jensovi.

„Co je s ním?“

„Začal se šířit.“

„Začal? Jak to myslíš? Ten počítačový virus se rozšířil v podstatě po celém světě, ale měl jsem dojem, že naopak už došlo k pozitivnímu zvratu?“

Jens zašilhal směrem k Hanně. Zjevně cítil, jak je jí to téma nepříjemné. Chvilku mlčel, hledal správná slova. Nakonec se s vážnou tváří obrátil k Erikovi.

„S počítačovým virem ano, ale o tom já teď nemluším.“

Eric zakroutil hlavou.

„Nechápu.“

Hanna se zahleděla na potemnělou zátoku. I ve světle svíček postřehl, že zbledla. Jens pokračoval:

„Onemocněl Hannin lékař Thomas Wethje. I sestra, která mu asistovala.“

„Pia?“

Jens přikývl.

„Oba leží na zvláštním izolovaném oddělení v nemocnici v Huddinge. Všichni se to snaží zatím ututlat.“

Eric se natáhl pro kousek sýra. Odpověděl s očima upřenýma do talíře.

„Proč si myslíš, že je to právě *ten* virus?“

„Nemoc má stejný průběh. Vysoká horečka, bolesti hlavy, ztráta paměti, potíže s pohybem, zvracení. Po několika dnech upadnou nakažení do bezvědomí s velkými výkyvy srdeční činnosti. A podle EEG to vypadá jako epileptické záchvaty.“

Erika se najednou zmocnila strašlivá zima. Jako by oheň v krbu přestal hřát a kousavý chlad zvenku pronikl do chaty.

„Vědí, jak se to šíří?“

„Ne, zatím neví v podstatě nikdo nic. Ale virus už má jméno: Novel Corona Like Virus, NCoLV.“

Eric pokračoval monotónním hlasem, jako by Jense ani neslyšel:

„Antivirus už neexistuje, vymazal se, jakmile jsem ho nahrál do počítače s Mind surfem. Takže žádný lék... není.“

Podíval se na Hannu. Zmuchlala ubrousek a pevně ho oběma rukama svírala. Eric vstal, obešel stůl a objal

ji. Jens rozhodil rukama, jako by nechápal, co špatného řekl. Hanna se Erikovi vyvlékla, vstala a přešla k oknu. Venku byla neproniknutelná tma a déšť vytrvale stékal po oknech a bublal v okapech. Eric jí neviděl do tváře a pozoroval jenom její trochu děsivý odraz v okně. Bledá hlava volně se vznášející v černém moři. Déšť dodával obrazu podivný pulzující ráz.

„Celou dobu jsem to věděla.“ Promluvila čelem k oknu.

Eric klesl na její židli, najednou byl příšerně unavený. Sledoval její útlá záda.

„Co jsi celou dobu věděla?“

„Věděla jsem, co se musí stát, ale nějak... věřila jsem, že se nám to podařilo zastavit, když jsem se uzdravila. Mýlila jsem se. Nedá se to zastavit. To, o čem Jens mluví... To je teprve začátek.“

„Lásko, nechápu, co tím myslíš.“

„Ty sny, co jsem měla, když jsem byla nemocná. Nebyly to obyčejné sny. Byly spíš jako... varování.“

Obrátila se k nim. Byla tak malá a drobná. Vybavil si ji na lůžku v Karolínské nemocnici. Siluetu jejího těla pod bílou příkrývkou. Zachvěl se.

„Hanno, já...“ Přerušila ho.

„Virus se bude šířit dál. Rozumíte? A žádný lék neexistuje. Je to něco, čemu doktoři nikdy neporozumí, protože ten virus nemá původ v přírodě.“

Eric vstal a přistoupil k ní. Snažil se přijít na něco, co by řekl, ale zaplavily ho protichůdné pocity a myšlenky. Hanna mu přitiskla hlavu na hrud'

„Ona neušetří nikoho.“

Eric ji políbil na chladné čelo a do vlasů. Jens se naklonil nad stůl.

„Kdo nikoho neušetří?“

Nejdřív se zdálo, že Hanna nedokáže odpovědět, ale pak sepjala ruce a zašeptala:

„Ta holčička... Mona.“

Stockholm, Švédsko

Na Úřadu ochrany veřejného zdraví v Nobelově ulici ve čtvrti Solna bylo ve všech oknech zhasnuto až na zasedací místnost ve třetím patře. Automat na kávu byl rozbitý, a tak se oba účastníci schůzky museli spokojit s vlažnou minerálkou. Setkání iniciovala Ulrika Segerová, vedoucí oddělení pro připravenost na hrozbu vysoce patogenních mikroorganismů. Pozvaným byl profesor Sven Sahlgren, vedoucí virového výzkumu Karolínského institutu. Ulrika se zahleděla z okna.

„To je tedy počasí. Po slunečném létu teď přijde všechno děšt naráz. Hotová potopa světa.“

Sven se pousmál, byl unavený a značně vystresovaný, ale dělal, co mohl, aby působil aspoň trochu přítomně.

„Dobře, že už je po prázdninách. A tady uvnitř svítí zářivky stejně celý rok.“

„To je fakt. Dobrá, nesešli jsme se tu takhle pozdě večer, abychom si povídali o počasí. Vážím si toho, že jste si udělal čas, a ještě jednou se moc omlouvám za tu pokročilou hodinu. Jak jsem už řekla, zítra se zúčastním schůze vedení a potřebuju toho o NCoLV vědět víc.“ Podívala se na svůj iPad a pokračovala, aniž by k němu vzhledla:

„Začneme od začátku. Co se děje na oddělení I64?“

„Máme pět pacientů s diagnózou NCoLV. Všichni mají tytéž příznaky: nejdřív horečka, nevolnost a zvracení doprovázené zhoršenými kognitivními schopnostmi. Už během prvního dne začínají trpět halucinacemi a nočními můrami, které se zhoršují. Je to způsobeno tím, že virus napadá synapse mozkové kůry. Dva až tři dny od prvních projevů nemoci pacienti upadají do kómatu, při kterém však pokračuje výrazná elektrická aktivita mozku, záznam EEG často vykazuje abnormální výkyvy. Vysvětlujeme si to tím, že pacienti zřejmě i nadále sní, ačkoli jsou v bezvědomí.“

„Jak se daří pacientům dnes?“

„Jeden je v terminální fázi a stav dalších dvou je velmi vážný. Někteří z nich silně krváceli a během dne se dvěma pacientům na těle utvořily rozsáhlé otevřené rány.“

„Víme už, jak se virus přenáší?“

„Ne, udělali jsme maximum pro zmapování pohybu pacientů v minulých dnech, abychom zjistili, jak přišli s virem do styku. Předpokládáme, že hlavní současný způsob přenosu je přímým kontaktem s infikovaným sekretem nakaženého.“

Ulrika vzhledla od iPadu.

„Proč říkáte *současný způsob*?“

„NCoLV je značně neobvyklý virus. Musím říct, že jsme se s ničím podobným dosud nesetkali. Když ho poprvé objevil doktor Thomas Wethje...“ Ulrika mu skočila do řeči:

„Ten, který je teď nemocný?“

Sven přikývl a pokračoval:

„... zdálo se, že je to virus ze skupiny koronavirů. Poukazovala na to jeho struktura, velké množství informací v jádře i charakteristické paprskovité hroty. Proto taky to jméno, Novel Corona Like Virus. Zpočátku hodně připomínal SARS. Důvodem, proč jsem řekl současný způsob přenosu, je to, že virus mutuje. Během doby, po kterou NCoLV pozorujeme, se podstatně proměnil.“

Ulrika odložila iPad na stůl.

„Jak to myslíte, že se proměnil?“

„Buňky, které NCoLV infikuje, se transformují, podobně jako u rakoviny. Díky tomu virus zachycuje další geny virů, na které v těle hostitele narazí. Jeden z pacientů například přišel do styku s ortomyxovirem, tedy se silnou chřipkou typu A, odhadujeme, že se jedná o H3N1. A po další replikaci se chřipkové RNA vlákno

stalo součástí viru. To znamená, že NCoLV je s každou další mutací silnější a škodlivější.“

Ulrika se nadechla.

„Panebože, to zní naprosto neskutečně.“

„Ano, je to hodně zvláštní hypotéza, ale jediná, kterou lze vysvětlit to, co v mutacích pozorujeme.“

„Takže jak vypadá NCoLV dnes?“

„Dnes je jakýmsi hybridem mezi lentivirem, koronavirem a ortomyxovirem.“ Sven vytáhl barevný obrázek formátu A4. Byla na něm fialově blyštivá částice viru s hrbolatým povrchem. Celý povrch kulovitého viru byl porostlý dlouhými ostrými trny. Sven ukázal na hroty.

„Jak víte, o tom, jaké buňky může virus napadnout, rozhoduje tropismus. Tyto ostny, nazývané peplomy, fungují jako klíče, které pasují jenom do určitého druhu zámek. Peplomy lentivirů se dokáží napojit na buňky spjaté s imunitou, peplomy koronavirů se váží na buňky přítomné v očích, v nose, ústech a tak dále. Ale podívejte se na NCoLV – jeho peplomy mají různé tvary a délky. Tohle je opravdové monstrum, s jakým jsme se ještě nesetkali: Virus, který s sebou nese klíče k několika druhům tělních buněk najednou. A v těle každého pacienta pro sebe objeví klíče další.“

Sven položil obrázek mezi ně na stůl. Ulrika beze slova upřela pohled na ostnatou virovou částici.

Chaluca, Izrael

David Jasur netrpělivě bubnoval prsty do stolu. Seděl v kanceláři Janise Solmana, ale její majitel tu nebyl. David chtěl právě vstát, když Janis otevřel dveře. Sotva popadal dech a měl vlhké vlasy.

„Byl jsem plavat, omlouvám se. Co se stalo?“

„Prsten.“

Janis na Davida vrhl nechápavý pohled, obešel stůl a posadil se. Měl na sobě teplákovou soupravu a pantofle.

„Prosím?“

„Snubní prsten Akima Katze. Ta zatracená cetka, kterou jste mu dovolil si nechat.“

Janis se zhoupł na židli a založil paže na prsou.

„Co je s tím prstenem?“

„Co jste s ním udělali? Kde je?“

„Je tam, kde vždycky byl.“

„A sice?“

Janis zakroutil hlavou.

„Nechápu, kam míříte. Je na Katzově levém prsténíčku.“

David udeřil dlaní do stolu. Janis se lekl, málem se překotil i se židlí dozadu, ale udržel rovnováhu.

„Co to má znamenat?“

„Je pryč! To bylo první, čeho jsem si na záznamu všiml. Jak jste to mohl přehlédnout?“

Janis na něj dlouho mlčky hleděl. Najednou vypadal nejistě.

„Já... On ale...“

David vstal.

„Teď si vytřepejte chlor z uší, okamžitě sjedte dolů a zjistěte, co přesně se stalo. Shromážděte všechny, kdo se s Katzem setkali. Do jednoho. Ten prsten se musí najít.“

Janis vstal, otevřel zásuvku stolu a vytáhl identifikační kartu na dlouhém černém pásku. Podíval se na ni a pak se obrátil k Davidovi.

„Jestli je ten prsten opravdu pryč, jestli jste to na záznamu viděl správně, pak existují jenom dvě možnosti.“ David mlčel. Janis pokračoval:

„Buď ho některý ze strážců ukradl. Nebo jím Katz za něco zaplatil.“

David mu otevřel dveře.

„Řekl bych, že správná je ta druhá varianta. A vy teď zjistíte, co si koupil a od koho.“

Janis vyběhl na chodbu. David za ním prudce přibouchl dveře a posadil se zpátky na židli pro návštěvy. Myslel na Katzův velký prsten s diamanty. Co se za takový prsten dá koupit v izolované cele sedmnáct metrů pod zemí?

Stockholm, Švédsko

Ulrika Segerová už byla na přemýšlení moc unavená. Procházela si na iPadu poznámky a snažila se přijít na to, jestli něco neopomněla. I Sven Sahlgren vypadal, že každou chvíli usne. Odkáslala si.

„Jsem právě tak vyčerpaná jako vy. Mám už jen několik otázek a budeme moct vyrazit domů. Víme, kdo byl pacient nula?“

Sven přikývl.

„Ano, Hanna Söderqvistová. Je samozřejmě možné, že onemocněl už někdo před ní, ale ona je první, o kom víme.“

„A původ viru?“

„Vím, že to zní divně, ale nikomu se nepodařilo vyptat, odkud virus pochází. Z rozhovorů s paní Söderqvistovou nevyplývalo nic. Nebyla v zahraničí, nepřišla do styku s žádnými zvířaty. Nikdo z jejího okolí onemocněl.“

Ulrika se zatvářila pochybovačně.

„Chcete říct, že nikdo neví, kde se ten virus vzal? Ani jak se první pacientka nakazila?“

„Nemáme o tom nejmenší tušení. Thomas Wethje odvedl pořádný kus práce, aby zjistil, odkud ten virus pochází, ale nic neobjevil. A s použitelnou teorií ne-

přišla ani žádná z mezinárodních institucí.“ Sven ještě s ironií v hlase dodal:

„Jeden příbuzný, tuším, že manžel té pacientky, tvrdí, že se nakazila počítačovým virem. Že se prý infikovala prostřednictvím počítače.“

Ulrika byla příliš unavená, než aby se dokázala nad tak bláznivým nápadem jen zamyslet.

„A Hanna Söderqvistová je zároveň jediná, která se dosud vyléčila?“

„Přesně tak. Z nějakého důvodu u ní zabral Centric Novatrone, nové antiretrovirotikum. U žádného z ostatních pacientů však neúčinkoval. Byla to trefa, ale bohužel pouze v tom jediném případě, pouze na danou verzi viru.“

Ulrika vypnula iPad a uložila ho do koženého obalu.

„Ještě než odejdete, ráda bych se vás zeptala na jednu věc. Znáte Cryonordic?“

Sven přikývl. Ulrika pokračovala:

„Po tom, co se odtrhli od Astra Pharmatonu, se stali uznávaným biochemickým ústavem, a jestli tomu dobře rozumím, patří k nejlepším v Evropě?“

Očekávala Svenův souhlas a on skutečně přikývl.

„Jsou šikovní. A také je to jedna z mála soukromých firem, které získaly povolení k práci s viry, u kterých platí nejvyšší stupeň ochrany.“

Ulrika se pousmála.

„Přesně tak. A právě proto mám v úmyslu je požádat o pomoc s vývojem vakcíny proti NCoLV. I když je rozšíření viru zatím minimální, musíme ho brát vážně. Nechci promarnit ani den hledání účinného léku. Kdo ví, co nás čeká. S Cryonordikem spolupracuje několik předních evropských odborníků.“ Sven se najednou zatvářil podrážděně. Ulrika předstírala, že to nevidí.

„Chci vás požádat, abyste Cryonordic ihned kontaktoval, pozdravoval je ode mě a zjistil, co budou pro

vývoj vakcíny potřebovat. Určitě to bude infikovaná krev a taky výsledky vašeho dosavadního výzkumu.“

Sven zakroutil hlavou.

„Myslím si, že nepotřebujeme pomoc soukromého sektoru. Poradíme si s tím sami.“ Ulrika založila paže na prsou a podívala se mu do očí. Sven poraženě vydechl.

„Pokud je to ale vaše rozhodnutí, tak... samozřejmě.“ Vstal, natáhl si tenkou bundu a pečlivě si ji zapnul až ke krku. Po chvíli řekl trochu veselejším tónem:

„NCoLV má aspoň jednu docela kladnou stránku.“

Ulrika se právě chystala vstát, ale zarazila se.

„A co je to?“

„Virus je velice nestabilní. To znamená, že mimo tělo nepřežívá. Nedokáže se vázat na aerosoly, takže ani na vzdušnou vlhkost. A zdá se, že se neumí usadit ani v dýchacích cestách. Tím se možnost nákazy podstatně snižuje.“ Srovnal si papíry a uložil je zpátky do ošoupané vínové aktovky.

„Aby se stal opravdovou hrozbou, musel by projít mnoha dalšími modifikacemi. Až potom by mohla být řeč o pandemii.“

Ulrika zbledla.

„Jakými modifikacemi?“

„Musel by se stabilizovat. A setkat se s dalšími viry, s jakými ještě do styku nepřišel, třeba H5N1, tedy ptačí chřipkou. To by byla katastrofa. Kdyby začal být přenosný vzduchem a ještě přišel na způsoby, jak se vázat na receptory v dýchacích cestách...“

Větu nedokončil. Místo toho vzal aktovku a vyšel otevřenými dveřmi na chodbu.

Ulrika neodpověděla. Oba byli příliš unavení a zabrání každý do svých myšlenek. Když shrbená přebíhala prázdné parkoviště a nakonec se promočená skrz naskrz ukryla v autě, pořád ještě v duchu přemítala o posledních Svenových slovech.

Internet

Celoevropská vědecká databáze EPAR, European Portal for Advanced Research, je nejdůležitější platforma pro spolupráci mezi výzkumnými orgány a přidruženými laboratoři financovanými Evropskou unií. Kromě toho sleduje aktuální zprávy na EPARu asi stovka odborných časopisů, které nechťejí s žádnou ze žhavých novinek a inovací zůstat pozadu. Systém třídí příspěvky a jejich autory podle relevance, důvěryhodnosti, významu a počtu přihlášených patentů. Malá uppsalská firma Cryonordic se v oblasti virologie a biotechniky posledních pět let držela na prvním místě žebříčku. Ve čtvrt na dvě v noci uložil jeden z členů jejího výzkumného týmu na EPAR článek s nadpisem *Vývoj od digitální formy k biologické – souvislost mezi Monou a NCoLV-1*. Článek postavený na několika výňatcích z odborných statí doktora Thomase Wethjeho předkládal pozoruhodnou hypotézu, že původcem biologického viru nazvaného NCoLV by mohl být počítačový virus Mona. S tvrzením přišel rodinný příslušník jednoho z lékařových pacientů (na EPARu nesmějí být zveřejňována jejich jména). Ačkoli doktor Wethje hypotézu sám zamítl, v článku působila jako odrazový můstek k nejrůznějším spekulacím. Zprávy si všiml reportér anglického internetového magazínu Research Frontier a napsal o ní krátkou noticku, která se na internetu objevila též noci ve dvě hodiny a deset minut pod titulkem *Mona v biologické formě?* O dvaatřicet minut později Google stránku indexoval, čímž se stala dohledatelnou pro více než miliardu uživatelů.

Chaluca, Izrael

Když se Janis Solman vrátil, David Jasur spal. Z nepřírozené polohy na židli měl zablokovaný krk a přesezenou nohu. Vstal a se zkřiveným obličejem se protáhl.

„Řekněte, že jste ho našli. Že ho spolkl nebo že si ho schoval pod polštář.“

„Vlastně ano. Víme, kde je.“

„Ano?“

„U jednoho z dozorců doma.“

„Ukradl ho?“

„Je to žena, Táňa Grossmanová. Ale neukradla ho, Katz jí ho daroval.“

David ho dlouho mlčky pozoroval. Nakonec si zastrkal košili do kalhot a ukázal na dveře.

„Zaveďte mě k ní.“

„Čeká v kavárně pro personál.“

David se usmál.

„A dostala ke kávě i dortík? Okamžitě ji nechte odvést do výslechové místnosti.“

Janis se zamračil, ale vytáhl vysílačku a vydal příkaz k tomu, aby se Táňa dostavila do M33, jedné z výslechových místností v přízemí. Oba muži beze slova prošli dlouhou chodbou bez dveří, sešli po strmých schodech a vyšli v další chodbě s řadou očíslovaných dveří po každé straně. Janis si odkašlal.

„Jak jsem řekl, ten prsten prý dostala. Táňa odvádí dobrou práci.“

David mlčel. Janis se zastavil přede dveřmi číslo třicet tři.

„Tyhle místnosti jsou zastaralé. Žádné technické vybavení, nemají ani jednosměrné okno pro sledování výslechů. Jenom stůl a dvě židle.“

„Tím lépe. Potřebuju třicet minut.“

Janisovi byla situace očividně nepříjemná.

„Máme tady v Kciotu silné odbory. Neříkejte nic urážlivého ani výhružného. Ano?“

David vešel a přibouchl za sebou dveře.

Janis se opřel o zeď a podíval se na hodinky. Má se vrátit do kanceláře, nebo počkat? Zevnitř uslyšel bouchnutí a pak skřípavé zvuky. Nadechl se a položil ruku na kliku. Váhal. Nakonec kliku pustil, ale zůstal stát celou dobu těsně za dveřmi a snažil se něco zaslechnout.

Dveře se rozletěly a David vyšel ven. V ruce držel černý mobil.

„Vidíte ho?“ Než zavřel, Janis Tánu na okamžik zahlédl. Seděla předkloněná, hlavu opřenou čelem o stůl, nejspíš plakala. Její šedé sako leželo zmuchlané na zemi.

„Ten prsten jí nedal. Koupil si za něj službu. Za svůj velký prsten získal odeslání jedné zatracené zprávy.“

David vykročil ke kovovým dveřím vedoucím na dvůr.

Janis chvátał za ním.

„Ale to je proti všem pravidlům.“

„Bylo jí líto jeho rodiny. Když ji požádal, aby mu dovolila dát jim vědět, že je naživu..., aby směl poslat manželce jedinou krátkou zprávu...“ David dveře prudce otevřel a vyšel na dvůr.

„Vaše úžasná dozorkyně s tím souhlasila. Nechala ho odeslat zprávu ze svého mobilu. Chápete to?“

Obešli budovu a vyšli na parkoviště před hlavní budovou věznice. David došel ke svému autu, otevřel dveře a obrátil se k Janisovi.

„Než jí telefon vrátil, Akim Katz zprávu vymazal, takže se nemohla podívat, co napsal. Musím to zjistit od operátora.“ Nasedl do auta a nastartoval. Než za sebou přibouchl dveře, ještě jednou se podíval na vedoucího výslechu.

„Něco mi říká, že v té zprávě žádné vyznání lásky nebylo. A jestli je moje intuice správná, máte se vy i s celou touhle zatracenou věznicí na co těšit. Radil bych vám, abyste Katze probudili, napumpovali do něj všechno svinstvo, co máte, a dostali z něj, co do té zprávy napsal a komu ji odeslal.“

Než stačil Janis odpovědět, David přibouchl dveře a vyjel směrem k vnitřní strážnici. Janis se díval za červenými zpátečními světly, dokud je nepohltila tma. Myslel na Táňu. Co jí vůbec šéf Mosadu udělal?

Mogadišo, Somálsko

Dorazili na místo o půl hodiny dřív, než bylo domluveno. Nebe bylo jasně modré a teplota už i přes časnou ranní hodinu vyšplhala na šestadvacet stupňů. Tržiště ještě neotevřeli, ale na náměstí už to žilo. Ráchel Papová přebíhala pohledem po prostranství a hledala tělesného strážce Džámaka Bentua. Domluvili se, že někde stranou najde vhodné místo, na kterém by mohli setkání uskutečnit. Uviděla ho, právě když vycházel z kavárny na protější straně náměstí. Kývl na ni, aby potvrdil, že objevil dobré místo. Rus Grigorij Chazan seděl na jedné z kamenných laviček lemuujících kratší stranu náměstí. Působil nervózně a košili měl úplně propocenou. Džámak se k nim vrátil a v úsměvu ukázal své zlaté zuby.

„Ta kavárna patří mému švagrovi, vyhradí vám stůl stranou od ostatních hostů.“

Ráchel přikývla a podívala se na hodinky. Obrátila se ke Grigorijovi.

„Už je čas.“ Mohutný muž vstal z lavičky. Vypadal nešťastně. Ráchel se mu podívala do očí.

„Myslete na to, že nesmíte působit nervózně. Vidíte tu kavárnu naproti, tu se zeleným štítem?“

Grigorij přikývl.

„Jakmile se sejdete, půjdete dovnitř. Budu tam na vás čekat.“

„Máte u sebe jeho nové papíry?“

Ráchel pozvedla Suckeverovu knihu.

„Všechno je tady. Jděte.“

Grigorij polkl a vyrazil směrem k velkému stromu uprostřed náměstí. Ráchel s Džámakem se prodírali ke kavárně a Ráchel při tom nespouštěla Grigorije ani na okamžik z očí. Tržiště se začínalo plnit lidmi a prodejci vyvolávali své nabídky. Chraplavé hlasy se mísily s hudbou vyhrávající u stánků s cédečky. Právě když dorazili k rozkládacím stolům rozestavěným před kavárnou, Ráchel uviděla, jak ke Grigorijovi přistoupil mladý černoš s červeným kofiadem na hlavě. Byl malý a hubený, oblečený v bílé košili a černých kalhotách. Ráchel se posadila k jednomu ze stolků na chodníku, Džámak se po chvíli usadil vedle ní. Podíval se na ni a Ráchel kývla směrem k tržišti.

„Grigorij se setkal se svým obchodním kontaktem a blíží se k nám. Vy počkáte tady, jakmile budeme hotovi, vrátíme se do hotelu.“

Džámak přikývl. Seděli a mlčky pozorovali pestrobarevný dav před sebou. Přistoupil k nim starší muž s ubrouskem v ruce a něco jí somálsky řekl. Džámak odpověděl, muž se uklonil a zmizel v kavárně. Ráchel se právě chtěla zeptat, co ten stařík chtěl, když se Džámak zarazil. V očích se mu zablýsklo, ale jenom na vteřinu. Ráchel se otočila a uviděla, co Džámaka překvapilo. Blížil se k nim Grigorij společně s drobným Somálcem. Vstala a podala ruku muži, který se představil jako Báši Abdulle. Džámak zůstal s úsměvem sedět. Vešli do kavárny. V místnosti bez oken bylo chladno a voněla tady káva. Prostor byl překvapivě velký a skoro všechna místa obsazena. Vášnivé diskuze u stolků se mísily s jazzem z rádia kdesi za barem. Stařík stál u pokladny

a připravoval čajovou karafu. Když je zahlédl, diskrétně kývl směrem k fialovému závěsu vedle kuchyně. Ráchel vešla jako první a přidržela potom závěs Grigorijovi a Bášimu. Ocitli se v malém skladu, možná to byla kancelář. Stály tu tři skládací židle, stejné jako ty na ulici. Když si sedala, přilepilo se Ráchel něco zespodu na botu. Nemohla pustit z hlavy Džámakův výraz, když uviděl Bášiho. Neměla ho nechat samotného sedět venku. Může tak komukoli zavolat. I místo schůzky bylo špatné. Kdyby se na ulici něco stalo, zůstanou tu bez varování jako v pasti. Ráchel se předklonila a závěs o kousek popotáhla, aby měla aspoň malý výhled. Suckeverovu knihu svírala pevně v prstech, falešné doklady vlepila na přední vnitřní stranu desek. Obrátila se k Bášimu a usmála se. Pak řekla somálsky:

„Pane Abdulle, moje somálština je bohužel nedostaččná a arabsky bych tu raději nemluvila. Můžeme mluvit persky, italsky, francouzsky nebo anglicky?“

Báši se podíval na Grigorije, jako by u něj hledal podporu, ale Grigorij nerozuměl ani slovo z toho, co Ráchel právě řekla. Byl bledý a myšlenkami očividně úplně jinde. Báši se obrátil k Ráchel a řekl lámaně francouzsky:

„Máte pro mě papíry? Kde jste zajistili azyl?“

Ráchel promluvila plynulou francouzštinou.

„Od této chvíle pocházíte z Tanzanie. Mám pro vás pas a další dokument, který dokládá, že jste byl v Somálsku jako pozorovatel OSN. Domů se nejlépe dostanete přes Keňu, z autobusového nádraží Bostéjo vyjíždějí čtyři autobusy denně. Dostanete peníze a plán doporučené trasy, která se co nejvíc vyhýbá územím ovládaným Al-Šabábem. S těmito dokumenty to můžete zvládnout.“

Báši mlčel. Bylo jasné, že si od toho sliboval víc. Zavřel oči a polkl. Potom se na ni znovu podíval.

„Nemůžu získat přístup na některou z ambasád tady v Mogadišu? Nebo se dostat do letadla do Ameriky nebo do Evropy?“

Ráchel zakroutila hlavou.

„Informace, kterou máte, má význam jenom pro mě a pro moji organizaci. Nikdo jiný by za ni nezaplatil. Do Států by vás jako bývalého stoupence Al-Šabábu nikdy nepustili. A do Evropy taky ne.“

Chvíli to vypadalo, že se Báši rozpláče. Viděla v jeho očích, že si uvědomil, že se do Tanzanie nikdy nedostane. Ráchel nahlédla do kavárny, ale ničeho podezřelého si nevšimla. Už tady uvnitř sedí příliš dlouho, musí setkání ukončit. Báši se napřímil, vytáhl pomačkanou hnědou obálku a podal ji Ráchel. Otevřela ji a vytáhla lístek z tenoučkého papíru. Byl to doklad o vyplacení tří set tisíc dolarů v hotovosti z United Bank for Africa, UBA. Peníze pocházely od společnosti Nigerian Leasing. Kdosi přeškrtnal jméno podniku a ledabyle připsal slovo Salsabíl. Podívala se na Bášiho.

„Co je to?“

„To je účtenka za platbu za ochranu. Od těch Libanonců. Od těch, co byli v Somálsku.“

„Kde jste k ní přišel?“

„Můj bratr měl částečně na starosti finance skupiny. Dal mi to, abych se mohl vykoupit.“

„Takže s tou skupinou, která byla v Somálsku, jste se osobně nikdy nesetkal?“

Báši zakroutil hlavou. Ráchel pocítila vztek.

„Můžete mě spojit s někým, kdo s nimi byl v přímém kontaktu?“

Báši znovu zakroutil hlavou. Ráchel se podívala do kavárny. Někdo právě otevřel dveře a ona na vteřinu zahlédla zelený policejní džíp, který zrovna zaparkoval před vchodem. Rychle přeložila účtenku a vložila

ji do Suckeverovy knihy. Aniž by odtrhla oči od dveří, zeptala se:

„Proč je tam napsáno Salsabíl? Co to znamená?“

Přerušil je majitel kavárny, který odhrnul závěs a mával rukama. Opakoval dokola jediné slovo.

„Boliska. Boliska.“

Ráchel věděla, co to znamená: policie. Vyčítala si, že nechala Džámaka na ulici, že souhlasila s touhle místnůstkou a že dopustila, aby se setkání tak protáhlo. Okamžitě vstali, jedna ze židlí se převrhla a hlučně dopadla na zem. Báši na ni hleděl jako omámený. Tlačila ho před sebou.

„Pojďte, běžte jako první. My vyjdeme až pár minut po vás.“

Báši se bránil a chytil ji za ramena. Jeho prsty se jí zaryly do kůže jako drápy.

„Moje doklady! Dejte mi moje doklady!“

Prudce se vyprostila z jeho sevření a vytlačila ho do lokálu.

„Klid, dostanete je, jakmile vyjdeme ven. Jestli vás policie teď chytí, bude po všem. Pospěšte si.“

„Ale...“

Snažil se ještě s Ráchel bojovat, ale když ho prudce postrčila směrem k východu, doklopýtal kavárnou ke dveřím a vyšel ven. Ráchel se obrátila ke Grigorijovi.

„Držte se u mě a zvládneme to.“ Potom vzala starého kavárníka za ruku a podívala se mu do očí. Somálsky by si neporadila, tak vsadila na to, že muž bude rozumět francouzsky.

„Je tu nějaký jiný východ? Zadní dveře?“

Muž přikývl a zavedl je do kuchyně. Protáhli se okolo dlouhého mycího pultu a několika velkých krabic na podlaze. Vzadu v kuchyni byly malé dveře vedoucí do místnosti sloužící jako kolárna. Ujistila se, že ji Grigorij následuje a přistoupila k pootevřeným dřevěným

dveřím. Opatrně vyhlédla ven. Dveře vedly do boční ulice plné lidí proudících na tržiště. Žádné policisty nespatriła. Grigorij jí udýchaně zašeptal do ucha:

„Co se to sakra děje? Co ten staroch říkal? Proč utíkáme?“

„Potom vám to vysvětlím. Držte se u mě.“

Upravila si hidžáb a vyšla ven. Grigorij ji těsně následoval. Urazili asi dvacet metrů, když kdosi vykřikl a lidé okolo nich se rozprchli. Dva policisté v béžových uniformách a s červenými barety na hlavách na ně mířili svými kalašnikovy. Grigorij vedle ní začal naříkat a sténat.

„Do prdele. Jsme mrtví. Mrtví!“

„Uklidněte se. Nejsme mrtví. Ještě ne.“

Ráchel zvedla ruce nad hlavu a kývla na Grigorije, aby udělal totéž. Nechala se rychlým krokem vyvést na náměstí. Když vyšli z uličky, uviděla před kavárnou tři zaparkované policejní džípy a okolo asi deset ozbrojených policistů se samopaly. Džámaka nikde nezahlédla, ale majitel kavárny stál čelem ke zdi s rukama nad hlavou. Pak uviděla Bášiho. Stál se svěšenými rameny mezi dvěma policisty u jednoho z džípů. Když si jí všiml, oči se mu rozšířily, jako by od ní něco čekal, nějaké znamení, že to bude v pořádku. Zatímco ji jeden z policistů postrkoval ke staršímu muži s modrým baretem, zřejmě veliteli, nespouštěla Bášiho z očí. Policista po jejím boku jí vyškubl Suckeverovu knihu a podal ji veliteli. Ten si ji vzal, ale ani se na ni nepodíval. Promluvil špatnou angličtinou:

„Váš pas.“

Předala mu katarský pas. Muž v něm nonšalantně zalistoval, zcela bez zájmu. V knize, kterou držel pod paží, se skrývaly dokumenty s Bášiho fotografií a falešným jménem. Vysvětlit by se jí to rozhodně nepodařilo. Zabili by ji nebo mučili. Měla jedinou

možnost – okamžitě jednat. Grigorijs tu bude muset nechat. Mluví jenom rusky, takže z něj toho snad moc nedostanou. Zato Báši znamená problém. Rychle se zamyslela, rozhodla se a v duchu přepnula na autopilota. Bylo to, jako by strach i všechny jiné pocity a pochybnosti zmizely a uvolnily místo něčemu, co by se nejspíš dalo připodobnit k rauši. Nahlas francouzsky vykřikla: „Báši, utíkej! Utíkej!“

Slova ho zasáhla jako studená sprcha a zareagoval instinktivně, přesně jak doufala. Vysmekl se policistům a rozběhl se ulicí pryč. Policisté za ním volali a během několika vteřin dva z nich vystřelili. Kulky zasáhly muže do zad, do týla i do nohou. Padl na břicho a zůstal ležet zčásti skrytý za rezavou mazdou. Veškerá pozornost se na vteřinu obrátila směrem k Bášimu. Ráchel kopla velitele do levého kolene, když se předklonil, chytila ho pevně za vlasy a druhou pěstí ho silně udeřila do brady. Krční obratle hlasitě zapraskaly. Pustila hlavu, sebrala knihu, sehnula se a vyrazila mezi dvěma policisty nazpátek ke dveřím kavárny. Narazila prudce do obrubníku, ale podařilo se jí udržet rovnováhu a vběhla dovnitř. Někdo vykřikl. Proběhla kolem, oběhla bar a podruhé během několika minut se ocitla v kolárně, odkud vyrazila do boční ulice. Jak to jen šlo, snažila se splynout s davem a zároveň neztratit rychlost. Věděla, že ji sledují, ale netušila, kolik jich je, ani jak jsou daleko. Ozval se výstřel a před Ráchel padla k zemi nějaká žena. Zahnula do jiné ulice. V rychlosti skopla boty. Ozvala se další palba a zeď vedle ní explodovala v ostré spršce omítky a betonu. Vyřítla se na širokou frekventovanou ulici a zkusmo odbočila doprava. Těsně před ní prudce zabrzdil autobus, narazila do něj, oběhla ho zezadu a utíkala dál. Na chodníku bylo moc lidí, musela zahnout mezi auta. Kdosi na ni zezadu vztekle zatroubil, vmísila se zpátky do davu,

aby se v něm skryla. Zakopla o žebráka, ale udržela se na nohou a utíkala dál. Zezadu se ozvalo nové zatroubení a někdo hlasitě zvolal:

„Nádiro! Nádiro!“

Nejdřív nereagovala, ale pak si uvědomila, že je to její jméno. Podívala se přes rameno a uviděla Džámakovu červenou hondu. Prudce otevřela dveře, skočila na zadní sedadlo a zabouchla za sebou. Džámak se proplétal hustým provozem, zatímco se ona celá udýchaná snažila zjistit, jestli je sledují. Žádné policejní auto neobjevila. Po několika minutách, když provoz proídl a Džámak přidal rychlost, se konečně uvolnila. Opřela se a snažila se zklidnit dech. Pořád ještě křečovitě svírala Suckeverovu knihu, ale ztratila hidžáb. Když se podívala dolů, všimla si, že má jednu nohu od krve. Ve zpětném zrcátku se setkala s Džámakovým pohledem. Široce se usmál.

„Jen klid, bejby. Na Džámaka je spolehnouti.“

Tel Aviv, Izrael

Když zazvonil telefon, David Jasur právě spal a zdálo se mu o tom, že sedí na prazvláštní oslavě narozenin mezi spisovatelem Josém Saramagem a Leninem. Nejdřív se snažil telefon ignorovat, ale Rebeka do něj začala jemně kopat, takže se nakonec zvedl na loket a podíval se, kolik je hodin. 8.54. Už tolik? Byl to Jaakov Nachman, velitel jednotky 8200 signálového zpravodajství.

„Neruším?“

„Ne, co máte?“

„Příjemcem té zprávy byla předplacená SIM karta zakoupená v Tel Avivu. Ve zprávě byla adresa obytného domu na jižním okraji Haify. Bydlí tam čtyřicet tři osob. Všechny jsme prověřili.“

„A?“

„Kromě jednoho chlapa, který seděl za ublížení na zdraví, vůbec nic zajímavého. Absolutně nic, co by vedlo k Akimu Katzovi nebo Hizballáhu.“

„Byli jste tam?“

„Tři z našich mužů dopoledne obešli všechny byty. Na nic podezřelého nenarazili.“

„Takže jsme ve slepé uličce?“

„Dá se to tak říct. V tuhle chvíli nemůžeme udělat nic víc.“

David hovor ukončil a zůstal nehybně ležet na zádech. Rebeka vedle něj jemně oddechovala, venku zpívali ptáci. V místnosti bylo světlo, závěsy nezakrývaly celá okna a sluneční paprsky pronikaly po stranách dovnitř. Proč Katz odeslal zprávu s adresou v Haifě? Co přehlédli? Znovu se natáhl k nočnímu stolku, vzal telefon a vyhledal číslo Janise Solmana z Kciotu. Ozval se po pěti vyzváněních.

„Zdravím vás, Davide. Dobře, že voláte.“

„Vyslechl jste znovu Katze kvůli té zprávě?“

„Ano. Museli jsme ho opravdu hodně nadopovat. Nevím, jestli mu ty chemikálie už nepoškozuji mozek, protože takhle nikdy před tím nereagoval.“

„Co se stalo?“

„Nejdřív začal zpívat. Analyzujeme nahrávku, abychom zjistili, co to zpíval. Rozhodně to bylo nějakým jazykem, který neznám, nejspíš něco náboženského.“

„A když dozpíval?“

„Začal opakovat jedinou větu. Pokračoval v tom i po výslechu a celou cestu zpátky do cely. Myslím, že i teď leží uvnitř a drmolí to pořád dokola.“

„Janisi, poslouvejte, nemám na vaše květnaté vyprávění čas. Povězte mi už sakra, co ten chlap řekl.“

Rebeka ho štípla do nohy.

Janis trochu podrážděně pokračoval:

„Připravím ji o to jediné, co má.“

„Prosím?“

„Tak to říkal. O zprávě ani slovo, i když jsem otázky opakoval a různě převracel, i když jsme měnili složení séra, pořád dokola mlel tuhle jedinou větu. Mám pocit, že už toho moc nevydrží.“

David pozoroval praskliny na stropě ložnice. Po chvíli zavěsil. Objal manželku.

„Jsi vzhůru?“

„Hm. Zlobíš se?“

„Ne, nezlobím se. Jsem z toho otrávený, ale nezlobím se.“ Chvíli tiše leželi. Některé z dětí proběhlo kolem dveří. David ztišil hlas.

„Co tě napadne, když řeknu, že někdo nějakou ženu připraví o to jediné, co má?“

„To má být nějaká hádanka?“

„Jo.“

„Jako první mě napadne dítě. Že jí vezme dítě. Ale může to být i spousta jiných věcí. Může jít třeba o lásku. Nebo o sebeúctu. Nebo možná o víru?“

David mlčel. Rebeka ho pohladila konečky prstů po paži.

„Tak co? Mám pravdu?“

Políbil ji na krk.

„To kdybych věděl, lásko.“

Stockholm, Švédsko

Sven Sahlgren zaparkoval na jediném volném místě, které objevil, možná bylo určené pro invalidy. I když je konferenční centrum Haga Forum hned vedle Karolínské nemocnice, přišel na schůzku pozdě. Vešel do restaurace a rozhlédl se. Setkal se s pohledem muže, který seděl o samotě až vzadu. Sven ho poznal,